

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoE/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323204005
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Šefčíková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:4323204005.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Šefčíkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a JUDr. Petra Kalatu, v právnej veci oprávnenej: A. A., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, C., v konaní zastúpená: JUDr. Beáta Hilvertová, advokátka so sídlom ul. Sládkovičova, Levice, proti povinnému: D. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, E. F., v konaní zastúpený: AK Zuzana Gáliková, s. r. o., so sídlom Farská 33, Nitra, o návrhu povinného na zastavenie konanie o výkon rozhodnutia týkajúceho sa maloletého dieťaťa: D. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Levice, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Levice, č. k. 11Em/4/2023-379, zo dňa 11.06.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdzuje a odvolanie proti výroku II. odmieta.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh povinného na zastavenie konania o výkon rozhodnutia a výrokom II. zamietol návrh povinného na odklad výkonu rozhodnutia, a to rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 14P/13/2014-915 zo dňa 29.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoP/55/2016-967 zo dňa 16.02.2017. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 372, § 373, § 375, § 376 ods. 1, § 389 ods. 1 a 3 a § 390 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). Vecne dôvodil, že samotné vyjadrenie dieťaťa, ktorým prezentuje vôľu byť zverený do starostlivosti otca a matku navštevovať bez prespatia, nie je samo o sebe dôvodom na zastavenie výkonu rozhodnutia. Poukázal na to, že dieťa zmenu svojho postoja odôvodňovalo tvrdeniami o bitke a škrtení zo strany matky a starej matky, ktoré však už v predchádzajúcom konaní samo označilo za výmysel a trestné konanie v tejto veci bolo zastavené, pretože sa skutok nestal. Zdôraznil, že rodič zabezpečujúci faktickú starostlivosť (v tomto prípade otec) má prvotnú zodpovednosť za prípravu dieťaťa na stretávanie s druhým rodičom a nemôže nechávať na dieťati, či bude rešpektovať rozhodnutie súdu o zverení do starostlivosti. Vzhľadom na doterajší postoj otca, ktorý opakovane spochybňoval rodičovské kompetencie matky a preukázateľne dieťa voči nej ovplyvňoval, súd neuveril tvrdeniam otca o jeho snahe motivovať syna k návratu k matke. To korešponduje aj so závermi znaleckého posudku z konania sp. zn. 11P/49/2022, podľa ktorého sú u maloletého prítomné známky účelového skresľovania informácií, výrazný konflikt lojality voči otcovi a strach, ktorý dieťa vedie k vypovedaniu v zhode s názormi otca, pričom boli potvrdené manipulačné snahy otca voči dieťaťu. Hoci má dieťa právo vyjadriť svoj názor, súd má právo a povinnosť tento názor korigovať v súlade s najlepším záujmom dieťaťa, pričom nie je povinný sa s ním stotožniť. V posudzovanom prípade dieťa prirodzene preberá negatívne názory otca, pretože žije v jeho rodinnom prostredí a má obmedzený prístup k matke. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že otec preukázateľne porušil súdom uloženú povinnosť odovzdať dieťa matke a právoplatný rozsudok dlhodobo nerešpektuje. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nebolo zistené vážne ohrozenie života alebo zdravia dieťaťa výkonom rozhodnutia, pretože odmietanie návratu k matke nie je založené na jej reálnych výchovných pochybeniach. Naopak, dlhodobá absencia matky v živote D. vážne ohrozuje

jeho priaznivý vývoj. Aktuálne odmietanie matky dieťaťom je dôsledkom nezdravých pomerov medzi rodičmi a ich napätých vzťahov. Apeloval preto na oboch rodičov, aby si pred dieťaťom prejavovali vzájomnú úctu a začali intenzívne pracovať na zlepšení komunikácie v záujme spoločného dieťaťa. Súd musí rozhodovať v súlade s objektívnym záujmom maloletého a nie podľa jeho prania. Ponechanie rozhodovania na dvanásťročnom dieťati je nevhodné, nakoľko absencia riadnej prípravy zo strany otca spôsobila u D. negatívny postoj k matke bez jej zavinenia, čo mení vnímanie rodiny dieťaťom a negatívne ovplyvňuje jeho budúcnosť. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie návrh otca ako povinného na zastavenie aj odklad výkonu rozhodnutia zamietol.

2. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie povinný s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a jeho návrhu na zastavenie konania o výkon rozhodnutia, alternatívne na odklad výkonu rozhodnutia, vyhovel. Dôvodil, že napadnuté uznesenie je z uvedených odvolacích dôvodov nezákonné, arbitrárne a vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal, že súd pri svojom rozhodovaní nekriticky prebral výlučne argumentáciu oprávnenej a vychádzal zo skutkového stavu ustáleného v minulosti, pričom úplne opomenul aktuálne relevantné skutočnosti a dôkazy predložené povinným. Zdôraznil, že hoci podrobne opísal incident zo dňa 20.11.2023, kedy sa za asistencie hliadky PZ neúspešne pokúšal odovzdať maloletého matke, súd si policajnú správu nevyžiadal a tento kľúčový moment pre posúdenie jeho (ne)súčinnosti vyhodnotil tendenčne v jeho neprospech. Ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie ignoroval aktuálny negatívny psychický stav maloletého a jeho objektívne dôvody na odmietanie pobytu v domácnosti matky, ktoré nie sú len prejavom konfliktu lojality, ale priamym dôsledkom traumatizujúcich zážitkov a zanedbávania zdravotnej starostlivosti zo strany matky. V tejto súvislosti namietal, že súd vôbec neprihliadol na predložený znalecký posudok MUDr. Zuzany Stanovičovej, PhD., konštatujúci u dieťaťa syndróm týraného dieťaťa, ani na fakt, že voči matke je vedené trestné stíhanie. Súd podľa odvolateľa nesprávne vyhodnotil najlepší záujem dieťaťa, keď ho zúžil len na formálne naplnenie exekučného titulu, pričom úplne rezignoval na ochranu psychického zdravia dieťaťa, ktoré aktuálne v domácnosti otca prospieva, čo potvrdzujú aj aktuálne správy zo školy. Uzatvoril, že súd nevykonal navrhované dokazovanie, ktoré by preukázalo jeho aktívnu snahu o realizáciu styku a naopak pasivitu a výchovné pochybenia matky, čím zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

3. Oprávnená vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie, resp. odklad výkonu rozhodnutia. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil. Dôvodila, že otec dieťaťa ani po uplynutí 20 mesiacov nepreukázal reálnu snahu pripraviť a odovzdať maloletého do jej starostlivosti, čím dlhodobo a cieľavedome marí súdne rozhodnutie a izoluje dieťa od matky. K argumentácii povinného ohľadom incidentu z 20.11.2023 uviedla, že ide o účelovú interpretáciu, pričom zdôraznila, že otec si zaviedol vlastné pravidlá styku, ktoré sú v rozpore s exekučným titulom, a matke umožňuje kontakt so synom len v minimálnom rozsahu a pod podmienkou okamžitého návratu dieťaťa do jeho domácnosti. Ďalej konštatovala, že tvrdenia o negatívnom postoji maloletého k pobytu u nej sú výsledkom neustáleho psychického tlaku a manipulácie zo strany otca a starých rodičov, čo potvrdzujú aj závery kolízneho opatrovníka a znalcov v predchádzajúcich konaniach. V súvislosti zdravotným stavom dieťaťa (tíky v očiach) uviedla, že ide o prejavy traumy spôsobenej prostredím u otca, kde je dieťa podľa jej vyjadrenia vystavené aj fyzickým trestom pri učení. Odmietla tvrdenia o zanedbávaní starostlivosti či týraní dieťaťa ako nepravdivé a účelové, pričom poukázala na to, že otec dieťa vystavuje nadmernému testovaniu (vrátane genetických testov) a sústavne ju kriminalizuje podávaním neopodstatnených trestných oznámení. Zároveň rozporovala tvrdenia o zlepšených školských výsledkoch maloletého a zdôraznila, že faktickú starostlivosť o dieťa a jeho domácu prípravu nevykonáva otec, ale starí rodičia, čím otec rezignoval na svoju rodičovskú rolu.

4. Povinný v odvolacej replike uviedol, že trvá na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a dôvody pre zastavenie, resp. odklad výkonu rozhodnutia považuje za naďalej opodstatnené. Opätovne poukázal na traumatizujúce okolnosti pokusu o odovzdanie maloletého z 20.11.2023, po ktorom sa u syna prejavili psychosomatické ťažkosti a prehýbil sa jeho odpor k odchodu s matkou. Kategoricky odmietol tvrdenia, že by on znemožňoval kontakt syna s matkou, pričom argumentoval, že D. ju opakovane odmietol aj v situáciách, kedy ho čakala pred školou a otec nebol prítomný. K námietkam matky ohľadom obmedzovania komunikácie uviedol, že dieťa má možnosť telefonovať s matkou bez obmedzení, čo

preukázal dĺžkou trvania spoločných hovorov. Zároveň konštatoval, že matka účelovo odmietla jeho návrh na videohovory cez aplikáciu WhatsApp a predložené dôkazy o jeho „nedvíhaní telefónu“ považuje za zmanipulované, nakoľko išlo o sériu krátkych prezvonení v priebehu niekoľkých minút. Dôvodil, že jeho pochybnosti o výchovnej a zdravotnej spôsobilosti matky nie sú subjektívne, ale opierajú sa o závery znalcov a lekárske odporúčania, vrátane potreby genetických testov realizovaných špecializovaným ústavom. K obvineniam z fyzických trestov uviedol, že ide o ničím nepodložené tvrdenia matky, nakoľko v jeho domácnosti dieťa nikto nebije a naopak, v jeho starostlivosti došlo k výraznému zlepšeniu školských výsledkov aj k náprave zanedbanej ortopedickej liečby. Záverom poukázal na nezáujem matky o potreby syna, ktorú demonštroval jej nepodieľaním sa na výžive a skutočnosťou, že syna nepozvala ani na spoločnú dovolenku.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - povinným (§ 359 v spojení s § 7 ods. 1 CMP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), ktorým bol zamietnutý návrh na zastavenie výkonu rozhodnutia (§ 390 CMP), pričom voči výroku o odklade výkonu rozhodnutia nie je odvolanie prípustné, po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa voči výroku I. napadnutého uznesenia nie je dôvodné, čo zakladá dôvod na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti (§ 387 ods. 1 CSP) a pokiaľ ide o odvolanie voči výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie, sú dané podmienky na jeho odmietnutie (§ 386 písm. c) CSP).

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie konania o výkon rozhodnutia (§ 390 CMP) a návrh povinného na odklad výkonu rozhodnutia (§ 389 CMP), ktoré napadol odvolaním povinný, domáhajúci sa zmeny napadnutého rozhodnutia z dôvodu neúčinnosti doterajšieho výkonu a existencie prekážok brániacich realizácii exekučného titulu.

7. Podľa článku 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadnia najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností vlád dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

8. V zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

9. V čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, táto zásada je vyjadrená aj v § 28 ods. 1 a 2 ZoR. Dieťa má teda zákonom garantované právo byť vychovávané oboma rodičmi, a to aj v prípade, ak rodičia spolu nežijú. Aj rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, má preto právo v primeranom rozsahu podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, osobne sa o dieťa starať a budovať citové a rodinné väzby s ním, nakoľko stále zostáva rodičom so všetkými právami a povinnosťami z tohto vzťahu vyplývajúcimi. Prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí musí však byť záujem dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Dieťa oddelené od jedného alebo oboch rodičov má priznané právo udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa (článok 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do

svojho súkromného života a rodiny a dieťa má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom (článok 16 Dohovoru o právach dieťaťa).

10. Podľa článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa. Každé dieťa má právo na pravidelné udržiavanie osobných vzťahov a priamych stykov s obidvoma svojimi rodičmi, ak to nie je v rozpore s jeho záujmom.

11. Podľa § 390 písm. a) až g) CMP súd aj bez návrhu uznesením konanie o výkon rozhodnutia zastaví, ak sa exekučný titul dovedy nestal vykonateľným, ak exekučný titul bol po nariadení výkonu rozhodnutia zrušený, ak výkon rozhodnutia bol súdom vyhlásený za neprípustný, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať, ak okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik uloženej povinnosti, ak došlo k splneniu povinnosti, ak došlo k uskutočneniu výkonu rozhodnutia, alebo ak to vyplýva z osobitného predpisu.

12. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd uvádza, že nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie pri odôvodnení jeho rozhodnutia o zamietnutí návrhu na zastavenie konania o výkon rozhodnutia. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal všetkými okolnosťami podstatnými pre jeho rozhodnutie a dostatočne vysvetlil dôvody, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal. Rozhodnutie bolo presvedčivé a odvolaciemu súdu dávalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Pre potrebu vysporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

15. Ustanovenie § 390 striktno vymedzuje dôvody, ktoré odôvodňujú zastavenie konania o výkon rozhodnutia. Rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 14P/13/2014-915 zo dňa 29.6.2016, v spojení rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoP/55/2016-967 zo dňa 16.02.2017 je vykonateľný dňom 17.03.2017 v časti zverenia maloletého do starostlivosti matky a doposiaľ nebol zrušený, nenastali po vzniku exekučného titulu žiadne okolnosti, ktoré by spôsobili zánik uloženej povinnosti, nedošlo k splneniu povinnosti (maloletý sa nenachádza v starostlivosti matky), nedošlo doposiaľ k výkonu rozhodnutia, žiaden dôvod na zastavenie nevyplýva ani z osobitného predpisu.

16. Zároveň nie je ani žiaden iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať, ktorý by odôvodňoval vyhlásenie výkonu rozhodnutia súdom za neprípustný. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že takýmto dôvodom nie je odmietanie širšieho kontaktu maloletého s matkou z jeho strany. Takýmto dôvodom nie je ani skutočnosť, či povinný zavinil alebo nezavinil stav, že maloletý má takýto odmietavý postoj. Dôvodom nie je ani subjektívne vyhodnocovanie zo strany povinného, že oprávnená má v súčasnosti dostatok času stretávanie sa so synom a má možnosť obavy syna z dlhších stretnutí, prípadne prespávania u nej odstrániť. Odvolací súd povinnému pripomína, že vykonávacie konanie má smerovať k realizácii vykonateľného rozhodnutia, ktoré upravuje, že maloletý má byť v starostlivosti matky. To je dôvod, prečo konanie o výkon rozhodnutia prebieha. Na jeho zastavenie nepostačuje subjektívne vyhodnotenie povinným, aký rozsah kontaktu maloletého s matkou podľa neho postačuje. Nepostačuje ani tvrdenie povinného, že maloletého na stretávanie s oprávnenou riadne pripravuje. To bude postačovať, akonáhle sa pri aktuálnej súdnej úprave vykonateľným exekučným titulom maloletý aj za pomoci pozitívnej motivácie zo strany povinného vráti do domácnosti matky. Nie je pravdou, že samotný fakt že sa styk oprávnenej s maloletým dlhodobo realizuje odlišne od exekučného titulu predstavuje zmenu skutkových okolností, ktorá by mala mať za následok vyhlásenie výkonu rozhodnutia za neprípustný a následne zastavenie konania o výkon rozhodnutia. V aktuálnej situácii v pomeroch maloletého by to znamenalo rezignáciu na povinnosť súdu dbať na objektívny záujem maloletého. Sledovalo by to výlučne vnímanie situácie povinným.

17. Dôvodom vyhlásenia výkonu rozhodnutia za neprípustný nie je ani skutočnosť, že voči matke bola podaná obžaloba za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Podanie obžaloby neznamená právoplatne odsúdenie oprávnenej. Ani prípadné právoplatné odsúdenie oprávnenej v trestnom konaní nemusí mať za následok založenie dôvodu na zastavenie výkonu rozhodnutia. Vyhodnocovanie tejto otázky je nateraz predčasné bude úlohou súdu až po skončení vedeného trestného konania, ktoré tiež samo o sebe nemôže znamenať rezignáciu na ingerenciu súdu v prospech sledovania objektívneho záujmu maloletého.

18. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil ako vyhodnocuje vôľu maloletého vo vzťahu k stretávaniu sa s oprávnenu v kontexte jeho dlhodobého odlúčenia od oprávnenej a to aj vo vzťahu k postoju povinného, ktorý dlhodobo spochybňuje výchovné kompetencie matky vrátane zohľadnenia skutočností, že rešpektovanie názoru maloletého dieťaťa súdom neznamená jeho prevzatie v celom rozsahu. Obzvlášť to platí za situácie, keď maloletému sa aktuálne nedostáva rovnocenného kontaktu s oboma rodičmi, čo je v priamom rozpore z jeho záujmom.

19. Podľa § 389 CMP súd môže odložiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu, ak je život, zdravie alebo priaznivý vývoj maloletého výkonom rozhodnutia vážne ohrozený. Na návrh súd môže odložiť výkon cudzieho rozhodnutia, ak bolo v štáte, v ktorom bolo vydané, napadnuté opravným prostriedkom, až do rozhodnutia o opravnom prostriedku. Súd odloží výkon rozhodnutia aj vtedy, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

20. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia, p) postúpení právomoci do cudziny.

21. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

22. Vo vzťahu k výroku II. (o zamietnutí návrhu na odklad výkonu rozhodnutia) odvolaním dotknutého uznesenia odvolací súd konštatuje neprípustnosť odvolania, nakoľko CSP v ustanovení § 357 nepripúšťa odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o odklade výkonu rozhodnutia ani o zamietnutí návrhu na odklad výkonu rozhodnutia a taktiež nie je prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu súdu upravená ani v žiadnom z ustanovení CMP. V prípade rozhodnutia súdu o návrhu účastníka konania na odklad výkonu rozhodnutia nejde o uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo vo veci samej a ani nejde o žiadny iný druh uznesenia, proti ktorému ustanovenie § 59 CMP pripúšťa odvolanie nad rámec uznesení taxatívne vymenovaných v ustanovení § 357 CSP. Prípustnosť odvolania nie je zakotvená ani v ustanovení § 389 CMP, upravujúcom inštitút odkladu výkonu rozhodnutia. Rovnako je v danom prípade vylúčená aj aplikácia ustanovenia § 357 písm. j) CSP, nakoľko inštitút odkladu výkonu rozhodnutia je odlišný od inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia, čo nepochybne vyplýva zo skutočností, že právny inštitút odkladu vykonateľnosti rozhodnutia je zákonom osobitne upravený a to napríklad pri mimoriadnych opravných prostriedkoch (§ 412 ods. 1 a § 444 ods. 1 CSP) alebo pri žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku (§ 40 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní) (pozri I. ÚS 425/2019).

23. Odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť nesprávneho poučenia účastníkov konania o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu zo strany súdu prvej inštancie, nezakladá ich procesnú legitimitáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená. CSP v ustanovení § 362 ods. 3 poskytuje účastníkovi konania ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia

súdu o neprípustnosti odvolania, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnuteľného rozhodnutia.

24. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zistený skutkový stav veci, a z neho vyplývajúci právny záver súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zastavenie výkonu súdneho rozhodnutia, je dostatočný a úplný. Vzhľadom na vyššie uvedené napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP vo výroku I. potvrdil ako vecne správne a odvolanie smerujúce proti výroku II. odvolací súd odmietol z dôvodov vymedzených vo vyššie uvedených bodoch 19. až 23.

25. Ďalšie odvolacie argumenty povinnej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu povinného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 58 CMP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).